

Lacrimile timpului meu...

Mahok Valeria

Trecut-au anii mei ca norii,
Toamnele ca și cocorii,
Verile ca florile,
Primăveri ca visele,
Iernile ca babele.

Mă trec și eu cu toate cele,
Pierzând pe drum sandale grele...
Poveri ca pietrele de moară,
Crucea vieții nu-i ușoară.

Și ce folos, că multe în jur
Se zbat în liniște de-amurg
Și cei ce mi-au umplut viața
S-au dus, ca bună dimineața.

Se zbate timpul în mută lumină,
Ca amintirile uitate în veche vitrină,
Iar voioșia vie a tinereții
Adoarme des în patul sortii,
Lăsând locul cernit și rece
Neputinței, bătrâneții.

Oftatul des sare-n picioare,
Visele obosite sunt cutii goale,
Potecile-s tot mai restrânse,
Iar vorbele-mi sunt tot mai stinse.

Credința cade încet pe toate,
Înțelepciunea îmi îndreaptă
strâmbătatea de spate
Și toate voințele fire de vis
Se scaldă apatic între cer și abis,
Ca o clepsidră învechită,
Care de timp va fi oprită.

Trec anii vieții precum norii,
Oamenii ca și cocorii...
Și doar amprentele vieții
Răspund la strigătul prezenței.

Calitatea faptelor,
Prețul judecăților,

POEZII ONLINE

Lacrimile timpului meu,
Lacrimile vremilor vor fi mereu.